

[Aksel Larsen.]

alvorligt at gøre indsigelse, og noget lignende er gjort af Norges udenrigsminister, hr. Halvard Lange, hvis jeg ikke husker meget fejl, endda i stortinget.

Jeg tillader mig at spørge, om den danske regering ved sin udenrigsminister vil gøre indsigelse mod den tyske forbundsregerings planer om at skaffe sig militære øvelsesområder og depoter i Spanien.

Udenrigsministeren (Krag): Som jeg allerede ved tidligere lejlighed offentligt har givet udtryk for, er det min opfattelse, at meddelelserne om tysk-spanske forhandlinger har vakt og har måttet vække ubehagelige mindelser hos mange. Det er også uforståeligt, at Tyskland har villet indlede sådanne kontakter og gøre det, uden at NATO-rådet var hørt. At tidspunktet op til et topmøde mellem øst og vest var særlig uheldigt valgt, vil jeg blot nævne, idet tidspunktet naturligvis ikke er det afgørende. Vi forstår nu, at den tyske forbundskansler har udtalt, at den tyske forbundsregering ikke vil træffe militære forholdsregler af denne art uden om NATO. Når denne sag kommer for NATO-rådet, vil den danske repræsentant gøre de synspunkter gældende, som jeg her har givet udtryk for.

Aksel Larsen: Jeg forstår på den højttærede udenrigsminister, at det er hans opfattelse, at den vesttyske forbundsregering har foretaget det nævnte skridt uden at konferere med NATO-rådet. Hvis dagspressen har informeret mig rigtigt, har kansler Adenauer offentligt erklæret, at man havde informeret NATO-rådet om det skridt, man agtede at foretage. Jeg vil gerne have at vide, om ministeren er i stand til at klare denne modsigelse, og hvis det viser sig, at kansler Adenauer her befinder sig i et noget kedeligt forhold til sandheden, om ministeren så vil foretage det fornødne for også at protestere mod dette.

Udenrigsministeren (Krag): Det tilkommer ikke mig at gå i rette med udtalelser, som er fremsat af udenlandske statsmænd, og som jeg ikke kender, men det forhold, vi her drøfter, har ikke været til debat i NATO-rådet. Det er mit indtryk, at det vil

komme til debat i NATO-rådet allerede i dag.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Den næste sag på dagsordenen var:

Fortsættelse af anden behandling af forslag til lov om forsvarrets organisation m. v.

(Foregående del af anden behandling findes i tidenden sp. 3503).

Forhandlingen genoptoges.

Carsten Raft: Jeg kan ikke tage medansvaret for og ikke give min stemme til det, der ligger på folketingets bord i denne henseende. Jeg bruger med vilje ikke højtidelige ord som ordningen af Danmarks forsvar og den slags, for det er ikke en forsvarlig ordning, det drejer sig om. Den er ikke vedtaget af et ansvarsbevidst flertal i intim kontakt med sagkundskaben og i virkelig forståelse af opgaven og af mandskabets vilkår o. s. v. Det er noget, som nogle partier har flikket og bultet sammen på forskellig måde, så man har fået stemmer nok til at føre noget igennem. Indbyrdes uenighed har der været, og forslaget er derefter.

På et enkelt område skal jeg give tilslutning til noget af betænkningen, og det drejer sig om spørgsmålet om atomladningerne. Det er nærmest latterligt at tro, at verdensudviklingen på dette område er afhængig af, om vi bruger atomladninger, som andre lande gør det, og jeg tillægger det heller ikke nogen som helst indflydelse på spørgsmålet, om der kunne finde atomkrig sted over Danmark. Tværtimod, vil jeg sige. Derimod vil jeg have lov til — og lad det være sagt så alvorligt som muligt — at betegne det som meget letsindigt, meget uansvarligt og meget uforsvarligt, om vi lader vore unge gå i kamp med modstandere, der er langt bedre udrustet, langt bedre trænet og — særlig på dette område — har langt, langt bedre våben. Kernevåbnenes styrke og overlegenhed over for de almindelige våben er afhængig af forholdene, men er i hvert tilfælde frygtelige. Vore børn læser i skolerne om, hvordan